

Arrest

nr. 339 423 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is als minderjarige samen met zijn ouders België binnengekomen en diende op 22 november 2001 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verkreeg op 15 december 2005 de internationale beschermingsstatus. Verzoeker verkreeg als minderjarige een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Op 26 juli 2016 werd ten aanzien van verzoeker met toepassing van artikel 49, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een verzoek tot intrekking van de vluchtelingenstatus ingediend door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Op 3 april 2020 nam de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet.

Op 29 juni 2020 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Verzoeker diende een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in. Met het arrest nummer 243 728 van 6 november 2020 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

Op 23 september 2020 diende verzoeker een aanvraag in om gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 23 maart 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Verzoeker diende hiertegen een beroep tot nietigverklaring in dat werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nummer 259 869 van 1 september 2021.

Op 1 april 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven en een inreisverbod voor acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nummer 275 696 van 2 augustus 2022.

Op 21 november 2022 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind in. Op 16 mei 2023 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing bij de Raad heeft ingesteld, werd verworpen bij arrest nr. 294 249 van 18 september 2023.

Verzoeker diende op 2 april 2024 voor de derde keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 3 oktober 2024 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.04.2024 werd ingediend door:

Naam: I. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...) R. (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

[] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.04.2024 voor de vierde maal gezinshereniging aan in functie van één van zijn Belgisch minderjarig kinderen, de genaamde I. (...) S. (...) (X), in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Op 20.04.2022 vroeg betrokkene ook gezinshereniging in in functie van één van zijn Belgisch minderjarig kinderen, de genaamde I. (...) N. (...) (X). Echter, dit werd geweigerd met een bijlage 20 dd. 16.05.2023. Betrokkene diende hierop een beroep in bij de RvV, die op zijn beurt het beroep heeft verworpen dd. 18.09.2023. Er kan dan ook naar verwezen worden.

Het verblijfsrecht dient betrokkene geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Overeenkomstig artikel 45, §2 moet deze beslissing in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

Op 25.09.2006 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 23.06.2008 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf.

Op 13.11.2008 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand met uitstel van 3 jaar) wegens wapens: het voorhanden hebben van/ het opslaan zonder vergunning/inschrijving.

Op 19.03.2010 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens:

- Poging tot afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is;*
- Poging tot afpersing, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is*
- Verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het Dragen*
- Weerspannigheid door verscheidene personen, niet ten gevolge van een voorafgaandelijke afspraak : schuldige = niet gewapend (herhaling)*
- Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, met een van de omstandigheden van art.471 SWB*
- Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg*
- Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (2)*
- Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf*
- Opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien*

Op 22.03.2010 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachtheid.

Op 09.04.2010 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (herhaling) en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling).

Op 11.01.2011 door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Op 02.02.2011 door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal en heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf.

Op 20.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Halle veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar probatieuitstel voor wapens, verboden wapen, fabricatie/verkoop/invoer/dragen; dit probatieuitstel werd herroepen op 13.10.2020 door de Correctionele Rechtbank van Brugge.

Op 16.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot gevangenisstraf van 3 maanden wegens het niet naleven verbod op samenscholingen.

Tevens werd betrokkene op 07.02.2018 veroordeeld door de Politie rechtbank van Halle wegens:

- Het besturen van een voertuig in een toestand soortgelijk aan deze van dronkenschap, ten gevolge van het gebruik van verdovende, ... middelen. Geldboete 200,00 EUR (x 8 = 1600,00 EUR) (vervangend rijverbod: 100 dagen) Verlies van recht tot besturen 6 maanden van alle categorieën met examen(s): medisch, psychologisch.
- Verkeer: verlies van recht tot sturen 2 jaren van alle categorieën omwille van fysiek gebrek

Tevens werd betrokkene op 18.06.2018 veroordeeld door de Politie rechtbank van Vilvoorde wegens: Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: bord C43 – snelheidsbeperking. Geldboete 30,00 EUR (x 8 = 240,00 EUR) (vervangend rijverbod: 30 dagen)

Tevens werd betrokkene op 29.08.2018 veroordeeld door de Politie rechtbank Oost-Vlaamse afdeling Oudenaarde:

- Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 25,00 EUR (x 8 = 200,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 3 dagen)
- Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking. Geldboete 35,00 EUR (x 8 = 280,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)

Tevens werd betrokkene op 16.11.2018 veroordeeld door Politie rechtbank Oost-vlaanderen – afdeling Gent:

- Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 50,00 EUR (x 8 = 400,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 15 dagen)

Tevens werd betrokkene op 15.01.2019 veroordeeld door de Politie rechtbank Oost-vlaanderen – afdeling Gent:

- Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking (: herhaling). Geldboete 30,00 EUR (x 8 = 240,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)
- Inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven. Geldboete 20,00 EUR (x 8 = 160,00 EUR) (vervangend rijverbod : 15 dagen)

Tevens werd betrokkene op 18.02.2019 veroordeeld door de Politie rechtbank Oost-vlaanderen – afdeling Gent:

- Inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven (1). Geldboete 150, 00 EUR (x 8 = 1200,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand)
- Eigenaar/bewaarder geen verzekering BA (1). Verlies van recht tot sturen 2 jaren van alle categorieën.

Tevens werd betrokkene op 19.02.2019 veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge:

- Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: bord C43 – snelheidsbeperking. Geldboete 60,00 EUR (x 8 = 480,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)
- Inschrijving van de voertuigen; voertuig niet ingeschreven. Geldboete 50,00 EUR (x 8 = 400,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)

Tevens werd betrokkene op 29.04.2019 veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Brugge:

- *Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg :snelheidsbeperking. Geldboete 40,00 EUR (x 8 = 320,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)*

Tevens werd betrokkene op 11.06.2019 2019 veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Brugge:

- *Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking – autosnelweg. Geldboete 10,00 EUR (x 8 = 80,00 EUR) (vervangend rijverbod : 15 dagen)*

Tevens werd betrokkene op 17.09.2019 2019 veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Brugge:

- *Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 25,00 EUR (x 8 = 200,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 3 dagen)*

Tevens werd betrokkene op 25.09.2019 2019 veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Brugge:

- *Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking – autosnelweg. Geldboete 40,00 EUR (x 8 = 320,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)*

Tevens werd betrokkene op 17.01.2020 veroordeeld door de Politie rechtbank Vilvoorde wegens:

- *Verkeer (10) : Geldboete 500,00 EUR (x 8 = 4000,00 EUR) (vervangende rijverbod: 150 dagen)*
- *Het besturen van een voertuig / een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen. Verlies van recht tot sturen 3 maanden van alle categorieën met alle examens.*

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en meer bepaald voor de veiligheid van het land. Elk op zich zijn de veroordelingen door de politierechtbank misschien niet zo zwaar, echter het is de herhaling die het terug zwaarwichtig maakt en het gebrek aan schuldinzicht. Alhoewel de vergrijpen op zich, die door de politierechtbank werden veroordeeld, niet van hetzelfde kaliber zijn als de voorgaande misdrijven die correctioneel werden veroordeeld of voor het Hof van beroep kwamen, dient opgemerkt te worden dat de context dezelfde is gebleven. De correctionele veroordelingen van 2010 en 2011 waren het gevolg van verkeersagressie. Alhoewel kennelijk die verkeersagressie bij de recentere overtredingen is uitgebleven, is de potentiële onopzettelijke schade die betrokkene door zijn gedrag aan zijn medemens en aldus de Belgische maatschappij kan aanrichten toch nog steeds bijzonder groot. Betrokkene slaagt er in alle voorzorgsmaatregelen met de voeten te treden door ofwel onder invloed, ofwel met een niet ingeschreven, onverzekerd voertuig te rijden, ofwel met een voertuig dat niet gekeurd is of terwijl zijn rijbewijs vervallen is en daarbij ook nog overmatig snel te rijden. En dat alles herhaaldelijk, al dan niet in combinatie met elkaar.

Dat getuigt er nog steeds van, dat betrokkene een totaal gebrek aan normbesef heeft en geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere veroordelingen. Bij zijn gesprek op het CGVS verklaarde hij zelfs expliciet betreffende zijn veroordelingen in 2010 en 2011 geen aandeel te hebben gehad in wat daar toen gebeurd is, terwijl uit de vonnissen wel degelijk zijn aandeel blijkt en hij anderzijds wel stelde in de gevangenis agressiebegeleiding te hebben gevolgd en zich sindsdien beter kan beheersen.

Net deze vaststelling en dat soort tegenstrijdige uitspraken maakt dat hij door zijn persoonlijk gedrag nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische maatschappij. Het feit dat betrokkene tijdens zijn straf de kans heeft gekregen tot penitentiair verlof doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Penitentiair verlof is gericht op het voorbereiden van betrokkene op einde straf maar wil geenszins zeggen dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, getuige daarvan de daaropvolgende talrijke veroordelingen door de politierechtbank. Tevens, de vaststelling dat de Correctionele Rechtbank van Brugge op 13.10.2020 een eerder uitgesproken probatieuittel introk, wijst erop dat betrokkene zich niet aan de opgelegde voorwaarden hield. Een schending van deze eerder opgelegde voorwaarden, als de meest recente veroordeling dd. 16.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Brugge wegens het niet naleven van het verbod op samenscholingen, wijst erop dat betrokkene er andermaal voor koos de Belgische strafrechtelijke bepalingen niet na te leven.

Ook blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene zich aan nieuwe feiten heeft bezondigd. Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van 26.05.2023 tot 02.05.2024. Dit betekent dus dat hij naar alle waarschijnlijkheid nieuwe feiten heeft gepleegd na de vorige weigering tot verblijf. Meneer moet er zich ondertussen van bewust zijn, dat dit gedrag niet ten goede komt voor zijn aanvragen recht

tot verblijf. Er is wel nog geen definitieve uitspraak aangezien betrokkene beroep heeft ingediend tegen zijn veroordeling.

Deze beslissing is wel degelijk ook in evenredigheid met zijn familiale en persoonlijke belang. Het getuigt bezwaarlijk van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin van zich zo te gedragen. Mijnheer heeft zelf een gezin, men zou toch mogen verwachten dat hij zich moet kunnen inleven in het leed dat hij andere gezinnen heeft veroorzaakt of mogelijke het leed dat hij zou kunnen veroorzaken door zijn actueel wederkerend onverantwoordelijke gedrag in het verkeer.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidivismerisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft: We merken op dat betrokkene ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming verklaarden het Rijk te zijn binnengekomen op 21.11.2000, met andere woorden, iets meer dan 20 jaar geleden. In december 2005 werd het gezin erkend als vluchteling. (Deze beslissing werd voor wat betreft betrokkene opgehouden door het CVGS op 03.04.2020). Betrokkene was op dat ogenblik een minderjarige en had de leeftijd van 14 jaar bijna bereikt. Vooreerst merken we op dat er geen sprake is van een ononderbroken en regelmatig verblijf van bijna 20 jaar, aangezien betrokkene van 16.05.2008 – 11.07.2008; 13.09.2008 – 04.01.2009; 05.02.2010 – 22.01.2013; 06.03.2013 – 12.08.2016; 02.02.2022 – 03.04.2022 en recentelijk nog 26.05.2023 – 02.05.2024 in de gevangenis verbleef, met andere woorden ruim meer dan 7,5 jaar. Hoewel betrokkene gemachtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar, dienen deze periodes van opsluiting te worden beschouwd als een onderbreking van zijn verblijf. Daarnaast merken we op dat het loutere feit dat betrokkene bijna 20 jaar in België verblijft, doch waarvan ruim meer dan 7,5 jaar in de gevangenis en dus op onderbroken en onregelmatige wijze, op zich niet volstaat om van een diepgaande integratie te kunnen spreken. Wel integendeel, het met voeten treden van de stafrechtelijke bepalingen en in herhaling ook van tal van verkeerregels, getuigt expliciet van niet geïntereerd te zijn en deze integratie ook niet na te streven.

Betrokkene verbleef ongeveer 14 jaar in zijn land van herkomst en groeide er dus op, liep er school en werd er opgevoed. Alles wijst er op dat hij zich steeds meer verbonden heeft gevoeld met zijn roots en eigen cultuur dan met België. Uit de beslissing van het CGVS tot opheffing van de vluchtelingenstatus dd. 03.04.2020 blijkt bvb dat betrokkene op 30.11.2018 gehoord werd met behulp van een Russische tolk, wat impliceert dat hij het Russisch nog steeds beter beheerst dan het Nederlands. Uit de vonnissen betreffende de veroordelingen blijkt ook dat hij de feiten waarvoor hij correctioneel werd veroordeeld, pleegde met landgenoten. Betreffende de gepleegde feiten verklaarde hij bij het CGVS dat hij in zijn land zodanig gewend was aan agressie dat agressie voor hem een reflex geworden was. Bovendien blijkt uit voormelde beslissing van het CGVS dat hij nog steeds regelmatige contacten onderhoudt met zijn familie in de Russische Federatie, meer bepaald Tsjetsjenië en op die manier zijn thuisland nog volgt. Ondanks dat langdurig verblijf in België, blijkt betrokkene dus nog steeds heel vertrouwd met de taal, de mentaliteit en de mensen van de regio waar hij opgroeide en kan dus niet zonder meer gesteld worden dat hij beschikt over hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, die sterker zijn dan deze met het land van herkomst. De mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst kan bijgevolg evenmin een beletsel vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is ook niet uiterst jong of bijzonder oud waardoor het nemen van deze beslissing inhumain zou zijn. Hij is 37 jaar, het gaat dus om een volwassen man waarvan ons niet bekend is dat hij enige fysieke of mentale beperking zou hebben. Niets sluit uit dat hij elders, zelfstandig een nieuwe start kan maken.

Wat betreft zijn gezinstoestand haalt de raadsman van betrokkene aan, in een verzoekschrift betreffende een eerdere beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat betrokkene alleen instaat voor de zorg van zijn twee minderjarige kinderen. Er kan worden vastgesteld dat de kinderen, waaronder de referentiepersoon, inderdaad gedomicilieerd zijn op het adres waar betrokkene woonachtig is. Echter, uit het vonnis van De Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde (04.07.2014) blijkt dat het hoofdverblijf van de kinderen door de rechtbank toen bij de moeder van betrokkene (grootmoeder van de kinderen) werd bevolen en de kinderen week om week bij hun moeder mochten verblijven. De rechtbank blijkt vooral de inzet van de grootmoeder te appreciëren en zegt hierover o.a. het volgende 'De rechtbank is zich terdege bewust van het feit dat de kinderen reeds 2 jaar bij de paternale grootmoeder verblijven en dat zij het daar goed stellen, dat zij voldoende liefde en stabiliteit krijgen in het paternaal milieu.' Het ouderlijk gezag wordt gezamenlijk uitgeoefend en de kinderen verblijven tevens om de week bij hun biologische moeder. Deze afspraken betreffende de kinderen zijn gemaakt op een moment dat betrokkene nog houder was van het verblijfsrecht en in de gevangenis verbleef. De rechtbank stelde expliciet dat slechts een definitieve beslissing zal kunnen worden genomen met betrekking tot de verblijfsregeling van de kinderen eens de vader terug uit de gevangenis is en zich reïntegreert in de maatschappij.

In het hoorrecht dd. 21.02.2022 en in het interview dd. 09.03.2022, afgenomen tijdens het verblijf van betrokkene in de gevangenis van Antwerpen, verklaarde betrokkene dat er een procedure hangende is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, inzake exclusief ouderschap over zijn beide minderjarige Belgische kinderen en hun inschrijving bij betrokkene. Deze zaak werd op 31.03.2022 ingeleid. Op 05.05.2022 werd een nieuwe uitspraak genomen over de verblijfsregeling van de kinderen. De uitoefening van het ouderlijk gezag is nog steeds gezamenlijk.

Beide kinderen hebben hun vader al eerder moeten missen en werden, ten gevolge zijn gevangenschap, eerder toevertrouwd aan hun grootmoeder en blijkens uit vermeld vonnis, tevens aan de moeder. Ze waren er in goede handen. Uit het samenwonenverslag dd. 27.09.2022, opgesteld door de lokale politie van Knokke-Heist, blijkt dat beide zonen van betrokkene woonachtig zijn in het appartement van hun grootmoeder, de moeder van betrokkene. Beiden lopen weliswaar heen en weer tussen het appartement van hun grootmoeder (waar ze beiden een eigen slaapkamer hebben) en dat van hun vader, gelegen in hetzelfde gebouw, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ze – indien nodig – ook enkel door hun grootmoeder kunnen opgevangen worden. Het belang van de kinderen achten we bijgevolg niet geschaad door deze beslissing net omdat hun ontwikkeling en welbevinden evengoed door de grootmoeder en de moeder kunnen worden gevrijwaard. Betrokkene kan zelf bezwaarlijk als een voorbeeld voor de kinderen worden beschouwd (veroordeeld voor inbraak, afpersing, verboden wapens, verkeersagressie met de kinderen op de achterbank ...).

De kinderen zijn, evenals zijn moeder en ex-echtgenote, houder van de Belgische nationaliteit. Het verblijf van de kinderen in België komt dan ook niet in gedrang. Door gebruik van moderne communicatiemiddelen is een nauwe betrokkenheid bij het dagelijks leven van de kinderen allerminst uitgesloten, alsook kunnen de kinderen begeleid worden om op bezoek te gaan bij hun vader, waardoor betrokkene alsnog zijn vaderschap kan uitoefenen. Zowel zijn moeder als zijn ex-partner zijn van dezelfde origine als betrokkene, ze zijn intussen houders van de Belgische nationaliteit, niets belet hen dus van tijd tot tijd een dergelijk bezoek af te leggen.

De gezinssituatie van betrokkene heeft hem er tot hertoe alvast niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Betrokkene zijn minderjarige kinderen (de referentiepersoon en I. (...) N. (...), geboren op 28.02.2007), waren op het ogenblik van verschillende feiten die aanleiding gaven tot definitieve veroordelingen, reeds geboren. Het stichten van een gezin heeft klaarblijkelijk geen kentering kunnen teweegbrengen in betrokkenes gedrag. Noch de aanwezigheid van zijn ouders en een aantal andere familieleden in België, hebben hem daarvan weerhouden. Het gedrag dat hij stelt getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht.

Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het hoger belang van het kind dient in overweging genomen te worden bij het nemen van deze beslissing. Het hoger belang van het kind is wel een gedeelde verantwoordelijkheid, deze verantwoordelijkheid berust niet exclusief bij de Belgische overheden, in deze de Dienst Vreemdelingenzaken. In eerste instantie moeten

de ouders handelen in het belang van hun kinderen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene dat tot op heden heeft gedaan.

Betrokkene verklaart in het reeds aangehaalde hoorrecht dd. 21.02.2022 en in het interview dd. 09.03.2022 tevens dat hij een feitelijke, duurzame relatie onderhoudt met mevr. K. (...) Z. (...). Echter, ook met betrekking tot deze aangehaalde partner kan gesteld worden dat betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Uit niets blijkt dat deze aangehaalde relatie enkel in België kan verdergezet worden. Het feit dat zijn aangehaalde partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen, of dat zij verdere contacten kunnen onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken.

Wat betreft de economische situatie verklaarde betrokkene een eigen koeriersbedrijf te hebben tijdens zijn verhoor bij het CGVS dd. 30.11.2018. In het kader van de samenwoningcontrole dd. 27.09.2022 verklaarde betrokkene dat hij op heden werkloos is en een uitkering vanwege het OCMW zou ontvangen. Naar aanleiding van de huidige aanvraag tot verblijf heeft betrokkene niets spontaan voorgelegd betreffende zijn huidige bestaansmiddelen.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Andere belangrijke opmerkingen dienaangaande werden reeds besproken waar het gaat over de duur van zijn verblijf in België en zijn banden met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn voor het nemen van deze beslissing.

Er is voorts geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor betrokkene om zich terug in Rusland te vestigen. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden in verband waarmee hij erkend werd als vluchteling hebben opgehouden te bestaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen. Het CGVS oordeelde ook dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het concludeerde dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet is.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dd. 01.04.2022, hem betekend op 03.04.2022. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing; dit beroep tot nietigverklaring werd verworpen (arrest RVV nr. 275 696 dd. 02.08.2022). De huidige beslissing doet geen afbreuk aan het bestaan van dit inreisverbod; betrokkene dient hier nog steeds gevolg aan te geven.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.1.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker in de periode 2006 – 2020 verschillende malen werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Oudenaarde en Halle en het Hof van Beroep van te Gent.

Daarnaast werd verzoeker een aantal malen veroordeeld door de politierechtbank wegens inbreuken op het wegverkeer in de periode 2018 – 2020. Deze recente veroordelingen door de politierechtbank zouden op zich niet zo zwaar zijn, doch de herhaling zou deze feiten zwaarwichtig maken en wijzen op een gebrek aan schuldinzicht.

Bovendien zou de context dezelfde zijn gebleven, nu de correctionele veroordelingen in 2010 en 2011 het gevolg zouden geweest zijn van verkeersagressie. Alhoewel deze verkeersagressie bij de recente overtreding wel uitgebleven zou zijn, zou de potentiële onopzettelijke schade die verzoeker aan zijn medemens en de Belgische maatschappij kan aanrichten nog steeds bijzonder groot zijn.

Verzoeker zou een totaal gebrek aan normbesef hebben en lijkt geen lessen getrokken te hebben uit zijn eerdere veroordelingen en actueel nog steeds een gevaar uitmaken voor de openbare orde.

De verblijfsaanvraag wordt op grond van artikel 43, §1, 2° Vw. dan ook geweigerd.

1.2.

Dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt :

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Dat verzoeker wil verwijzen naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van

oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627 .

1.3.

Dat verweerder echter geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar de exacte feiten waarop hij zijn beslissing steunt, noch naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar correctionele veroordelingen van verzoeker voor de periode 2006 – 2011 en de veroordelingen door de politierechtbank (welke overigens van een gans andere aard zijn), zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek naar het actuele gedrag van verzoeker , op zich geen indicatie zijn voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst “opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag” en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.2

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoeker zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren .

Dat er bijgevolg sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, evenals van een schending van artikel 43, §1, 2° Vw.

1.4.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien in casu verweerder geenszins aan de hand van een grondige en plausibele motivering heeft aangetoond dat verzoekers gedrag actueel nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de algemene motiveringsplicht.

Door geen nader onderzoek te voeren naar het huidige gedrag van verzoeker en zich te beroepen op feiten welke dateren van jaren geleden, heeft verweerder ook nagelaten op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht, naast de schending van artikel 42, §1, 2° Vw. dat in casu geenszins kan worden ingeroepen nu er in hoofde van verzoeker geenszins een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.5.

Conform artikel 43 Vw. dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van herkomst.

Dat m.b.t. de duur van het verblijf van verzoeker in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker meer dan 20 jaar geleden als 14-jarige naar België kwam, doch er geen sprake zou zijn van een ononderbroken en regelmatig verblijf, nu verzoeker in totaal 6,5 jaar in de gevangenis zou verbleven hebben.

Dat een dergelijke redenering uiteraard niet opgaat, nu verzoeker tijdens die 6,5 jaar wel op het Belgische grondgebied verbleef en bovendien al die tijd in het bezit was van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden!

Verweerder kan bezwaarlijk voorhouden dat een verblijf in een Belgische gevangenis geen verblijf in België zou zijn, tenzij verweerder een gevangenis beschouwt als een andere natiestaat, zoals bv. een diplomatieke post beschouwd wordt als een stukje van een ander land.

Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook volkomen foutief gemotiveerd is en verzoeker wel degelijk 20 jaar ononderbroken in België verblijft!

Bovendien drukt de duur van het verblijf van verzoeker in grote mate zijn integratie uit.

Het feit dat verzoeker in een ver verleden criminele feiten heeft gepleegd, en dit ten gevolge van een trauma opgelopen n.a.v. het oorlogsgeweld in Tsjetsjenië, impliceert geenszins dat verzoeker niet zou geïntegreerd zijn. Integendeel, de gevangenis zitten vol met Belgen die criminele feiten hebben gepleegd. Van hen kan ook niet beweerd worden dat zij niet zouden geïntegreerd zijn.

Ook het feit dat verzoeker nog Russisch spreekt en contacten onderhoudt met bepaalde familieleden, doet niets af van het feit dat verzoeker reeds meer dan 20 jaar in België verblijft, perfect Nederlands spreekt en op jonge leeftijd naar België is gekomen, waardoor hij België als zijn thuisland beschouwt.

Door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat zijn kinderen in België geboren en getogen zijn en de Belgische nationaliteit hebben, is verzoeker uiteraard volledig geïntegreerd in de samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet alleen foutief gemotiveerd is, doch tevens disproportioneel en onredelijk is.

1.6.

Verder werpt de bestreden beslissing op dat de kinderen van verzoeker gedomicilieerd zijn op het adres waar verzoeker woonachtig is, doch uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde van 4 juli 2014 zou blijken dat het hoofdverblijf van de kinderen door de rechtbank aan de grootmoeder werd toegekend.

Dat verweerder zich dan ook gebaseerd heeft op oude informatie, nu inmiddels op 5 mei 2022 door de familierechtbank te Oudenaarde een nieuw vonnis werd geveld, waarin volgende maatregelen m.b.t. de kinderen werden opgenomen :

- de ouders hebben het gezamenlijk ouderlijk gezag*
- de kinderen hebben hoofdverblijf bij de vader*
- de kinderen worden ingeschreven bij de vader*
- een verblijfsregeling met de moeder wordt in onderling overleg bepaald*
- de kinderen hebben weinig contact met de moeder die zelf een nieuw gezin heeft*

Dat uit voornoemd vonnis dan ook blijkt dat verzoekers kinderen bij hem inwonen, zij nog weinig contact hebben met de moeder en het dus verzoeker is die de zorg en opvoeding voor de kinderen nagenoeg alleen op zich neemt.

Het belang van de kinderen wordt dan ook geschaad indien verzoeker niet in België zou kunnen verblijven.

Bovendien was verweerder op de hoogte van het feit dat een nieuwe procedure hangende was voor de familierechtbank, nu verzoeker dit vermeld heeft bij het uitoefenen van zijn hoorrecht dd. 21 februari 2022 en het interview dd. 9 maart 2022 en tevens reeds vermeld heeft in de voorgaande procedure voor de Raaf voor Vreemdelingenzaken.

Verweerder, die genoegzaam op de hoogte was van het vonnis dd. 5 mei 2022 heeft dit dan ook volkomen genegeerd en heeft zijn motivatie gebaseerd op het vonnis van 2014 dan ondertussen reeds volledig achterhaald is.

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft en zich gesteund heeft op een oud gedateerd vonnis, terwijl verweerder op de hoogte was het recente vonnis van 2022, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

Verweerder heeft al evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker dat een duurzame relatie heeft met Mevrouw Z. (...) K. (...).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel, nu een volledig verkeerde gezinssituatie van verzoeker en zijn kinderen en partner wordt geschetst.

1.7.

Dat verweerder argumenteert dat verzoeker Belgische kinderen heeft, doch het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, nochtans het volgende heeft bepaald :

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen de verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen teneinde na te gaan of deze Belgische minderjarige kinderen zouden kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Het Hof heeft in het arrest K.A. een aantal overwegingen opgenomen die betrekking hebben op (de omvang van) het afhankelijkheidsonderzoek dat moet worden verricht wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, pt. 70-76). Samengevat komt de redenering van het Hof op het volgende neer:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen;
- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd;
- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van de kind berust bij de ouder die een derdelander is;

- Daarbij moet wordt bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind;
- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouderderdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is;
- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is;
- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

1.8.

Het HvJ spreekt zich in zijn arrest van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) vervolgens zich verder uit over de concrete invulling van die afhankelijkheidsverhouding. (Het bouwt hiermee voort op zijn K.A.-rechtspraak (HvJ 8 mei 2018, K.A., nr. C-82/16,).)

Het HvJ oordeelt in dit arrest dat tussen ouders en hun kinderen een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding geldt. Dit is zo wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen. Dit geldt ongeacht het feit dat de andere ouder, als onderdaan van die lidstaat, een onvoorwaardelijk recht heeft om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven, aldus het Hof.

Dat verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing rekening heeft gehouden met deze recente rechtspraak van het Hof van Justitie.

Temeer daar verzoeker al jaren duurzaam samenwoont met zijn kinderen, hij al jaren zonder hun moeder voor hen zorgt en hij het ouderlijk gezag over hen uitoefent, evenals de wettelijke, affectieve en financiële lasten.

Dat er dan ook een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding geldt.

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is en verzoeker zonder problemen naar de het land van herkomst kan terugkeren.

Dat verweerder immers geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van het kind niet primeert en heeft geenszins gemotiveerd waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, waarvan het HvJ oordeelde dat sowieso steeds sprake is afhankelijkheidsrelatie indien de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen (wat in casu het geval is).

Verweerder heeft nagelaten het vermoeden van afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en minderjarig kind op een afdoende manier te weerleggen en alle neergelegde bewijsstukken in de beslissing weer te geven en te weerleggen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

1.9.

Tenslotte poneert verweerder betreffende de sociaal- en culturele integratie van verzoeker dat deze niet aan de orde zou zijn, gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België zou getuigen van het niet geïntegreerd zijn in de samenleving.

Een dergelijke motivering is echter geenszins voldoende, nu – zoals reeds eerder aangehaald – de gevangenen vol zitten met Belgen die de strafrechtelijke bepalingen niet hebben gerespecteerd, doch van wie geenszins kan gesteld worden dat zij niet geïntegreerd zouden zijn in de samenleving.

Dat verweerder wel degelijk de sociale en culturele integratie van verzoeker in overweging diende te nemen.

Volgens het EHRM moet er een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is .

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostentijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene ‘has his principal social, cultural and family ties in Austria’ en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven :

“article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual’s social identity.”

Aangezien verzoeker sedert 2000 in België verblijft, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België. Het feit dat verzoeker veroordeeld werd voor criminele feiten, doet hieraan niets af.

De verwijzing naar het criminele verleden van verzoeker houdt dan ook geen afdoende motivering in waarom met de sociale en culturele integratie van verzoeker geen rekening dient gehouden te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 43 Vw.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen, welke effectief bij verzoeker wonen en over wie verzoeker het hoederecht heeft.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Belgische kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoeker is de vader van vier kinderen, waarvan het jongste minderjarige Belgische kind ook effectief bij hem verblijft en voor wie hij dag in dag uit zorgt. Indien geen verblijf aan verzoeker wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van zijn Belgisch kind.

Het is immers geenszins in het belang van de kinderen van verzoeker dat hun vader in een illegale en precaire situatie verblijft. In deze situatie kan verzoeker immers onmogelijk de primaire behoeften van zijn kinderen verzekeren.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie, alsook het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een Belgisch gezin en meer bepaald een Belgische minderjarige kinderen heeft voor wie hij alleen zorgt.

In de bestreden beslissing worden de belangen van verzoeker en zijn kinderen geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

3.2.

Dat er geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Aangezien verzoeker vader is van Belgische minderjarige kinderen en hij voor zijn kinderen zorgt, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

3.3.

Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Verweerder argumenteert enkel dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde, zonder echter onderzocht te hebben of verzoeker het persoonlijke gedrag van verzoeker actueel een gevaar inhoudt voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.3 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het tweede middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar de artikelen 40ter, §2, 1° en 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden moet worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verweerder is van oordeel dat verzoeker, gezien de

ernst en het herhalend karakter van de feiten waarvoor hij meermaals werd veroordeeld, een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en meer bepaald voor de veiligheid van het land. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde omwille van de volgende redenen:

1. Op 25 september 2006 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

2. Op 23 juni 2008 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdad of wanbedrijf.

3. Op 13 november 2008 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot een geldboete van 100 euro (vervangende gevangenisstraf: 1 maand met uitstel van 3 jaar) wegens wapens, het voorhanden hebben van/het opslaan zonder vergunning/inschrijving.

4. Op 19 maart 2010 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens:

- Poging tot afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is;
- Poging tot afpersing, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is;
- Verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen;
- Weerspanning door verscheidene personen, niet ten gevolge van een voorafgaandelijke afspraak : schuldige = niet gewapend (herhaling);
- Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, met een van de omstandigheden van artikel 471 SWB;
- Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg;
- Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen. strafbaar met een criminele straf (2);
- Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf;
- Opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

5. Op 22 maart 2010 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachtheid.

6. Op 9 april 2010 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (herhaling) en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling).

7. Op 11 januari 2011 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

8. Op 2 februari 2011 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal en heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdad of wanbedrijf.

9. Op 20 juni 2018 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Halle veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar probatie uitstel voor wapens, verboden wapen, fabricatie/verkoop/invoer/dragen; dit probatie uitstel werd herroepen op 13 oktober 2020 door de Correctionele Rechtbank van Brugge.

10. Op 16 juni 2020 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot gevangenisstraf van 3 maanden wegens het niet naleven verbod op samenscholingen.

11. Verzoeker werd op 7 februari 2018 veroordeeld door de Politie rechtbank van Halle wegens:

- Het besturen van een voertuig in een toestand soortgelijk aan deze van dronkenschap, ten gevolge van het gebruik van verdovende middelen. Geldboete 200,00 euro (x 8 = 1600,00 euro) (vervangend rijverbod: 100 dagen). Verlies van recht tot besturen 6 maanden van alle categorieën met examen(s): medisch, psychologisch;
- Verkeer: verlies van recht tot sturen 2 jaren van alle categorieën omwille van fysiek gebrek.

12. Op 18 juni 2018 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank van Vilvoorde wegens: Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: bord C43 - snelheidsbeperking. Geldboete 30,00 euro (x 8 = 240,00 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen).

13. Op 29 augustus 2018 veroordeeld door de Politie rechtbank Oost-Vlaamse afdeling Oudenaarde:

- Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 25,00 euro (x 8 = 200,00 euro) (vervangende gevangenisstraf: 3 dagen);
- Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking. Geldboete 35,00 euro (x 8 = 280,00 euro) (vervangend rijverbod : 30 dagen).

14. Op 16 november 2018 werd verzoeker veroordeeld door Politie rechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Gent: Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 50,00 euro (x 8 = 400,00 euro) (vervangende gevangenisstraf : 15 dagen).

15. Op 15 januari 2019 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Gent:

- Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking (: herhaling). Geldboete 30,00 euro (x 8 = 240,00 euro) (vervangend rijverbod : 30 dagen);
- Inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven. Geldboete 20,00 euro (x 8 = 160,00 euro) (vervangend rijverbod : 15 dagen).

16. Op 18 februari 2019 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Gent:

- Inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven (1). Geldboete 150, 00 euro (x 8 = 1200,00 euro) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand);
- Eigenaar/bewaarder geen verzekering BA (1). Verlies van recht tot sturen 2 jaren van alle categorieën.

17. Op 19 februari 2019 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge:

- Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: bord C43 - snelheidsbeperking. Geldboete 60,00 euro (x 8 = 480,00 euro) (vervangend rijverbod : 30 dagen);
- Inschrijving van de voertuigen; voertuig niet ingeschreven. Geldboete 50,00 euro (x 8 = 400,00 euro) (vervangend rijverbod : 30 dagen).

18. Op 29 april 2019 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge: Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg .snelheidsbeperking. Geldboete 40,00 euro (x 8 = 320,00 euro) (vervangend rijverbod : 30 dagen).

19. Op 11 juni 2019 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge: Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking - autosnelweg. Geldboete 10,00 euro (x 8 = 80,00 euro) (vervangend rijverbod : 15 dagen).

20. Op 17 september 2019 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen -

afdeling Brugge: Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 25,00 euro (x 8 = 200,00 euro) (vervangende gevangenisstraf : 3 dagen).

21. Op 25 september 2019 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge: Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking - autosnelweg. Geldboete 40,00 euro (x 8 = 320,00 euro) (vervangend rijverbod : 30 dagen).

22. Op 17 januari 2020 werd verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank Vilvoorde wegens:

- Verkeer (10): Geldboete 500,00 euro (x 8 = 4000,00 euro) (vervangende rijverbod: 150 dagen);
- Het besturen van een voertuig / een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijts een vervallen verklaring van het recht tot sturen. Verlies van recht tot sturen 3 maanden van alle categorieën met alle examens.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Op grond van de voorgaande feitelijke elementen besluit verweerder dat uit de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten en hun herhalend karakter moet worden besloten dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde. Er wordt op gewezen dat de veroordelingen door de politierechtbank een zwaarwichtig karakter krijgen door de talrijke herhalingen en het gebrek aan schuldinzicht. De vergrijpen die door de politierechtbank werden veroordeeld, waren minder zwaar dan de voorgaande misdrijven die correctioneel werden veroordeeld of voor het Hof van Beroep kwamen, maar werden in een zelfde context gepleegd. De correctionele veroordelingen van 2010 en 2011 waren het gevolg van verkeersagressie. Hoewel de verkeersagressie bij de recentere overtredingen is uitgebleven, is de potentiële schade aan derden nog steeds bijzonder groot. Verzoeker treedt alle voorzorgsmaatregelen

met de voeten door ofwel onder invloed, ofwel met een niet-ingeschreven, onverzekerd voertuig te rijden, ofwel met een voertuig dat niet gekeurd is of terwijl zijn rijbewijs vervallen is en overmatig snel te rijden, dat alles herhaaldelijk, al dan niet in combinatie met elkaar.

Op grond van deze vaststellingen besluit verweerder dat verzoekers gedrag wel degelijk een actuele bedreiging vormt, dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en de veiligheid van het land, zodat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd wordt. Gelet op het veelvoud aan feiten, de talrijke herhalingen ondanks vele veroordelingen, het gebrek aan normbesef en schuldinzicht, is het besluit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de exacte feiten noch naar zijn actuele persoonlijk gedrag, wordt dit door de Raad andermaal niet bijgetreden. Verzoeker beweert dat de feiten onvoldoende nauwkeurig zouden zijn onderzocht maar laat na uiteen te zetten met welke elementen dan wel zou rekening moeten gehouden zijn. De opsomming van de gegevens die aanleiding hebben gegeven tot de opeenvolgende veroordelingen laten duidelijk blijken waarom verzoeker wordt beschouwd als een gevaar voor de samenleving. Uit verzoekers betoog blijkt niet waarom die opsomming tekort zou schieten. Ook waar verzoeker betoogt dat het actueel karakter van het gevaar onvoldoende werd onderzocht, moet worden opgemerkt dat het actueel en reëel karakter van het gevaar voor de openbare orde kan worden aangetoond door de vaststelling dat de betrokkene een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau; HvJ 22 mei 2012, C-348/09). Uit de lange opsomming van de correctionele en politieele veroordelingen kan in alle redelijkheid worden besloten dat verzoeker een dergelijke neiging vertoont. Ten overvloede blijkt uit de informatie die door verweerder aan de Raad werd bezorgd dat verzoeker op 28 mei 2025 opnieuw door de correctionele rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens inbreuken op de drugwetgeving en deelname aan een vereniging van misdadigers. Verzoeker werd op 22 augustus 2025 opgesloten in de gevangenis, met strafeinde voorzien op 27 december 2027. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij sinds 2020 geen misdrijven meer zou hebben gepleegd.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het bestaan van een gevaar voor de openbare orde niet kan worden afgeleid uit *“feiten welke dateren van jaren geleden”*. De meest recente veroordelingen sinds 2018 betreffen feiten van rijden onder invloed (één veroordeling), overdreven snelheid (zes veroordelingen), rijden zonder technisch gekeurd voertuig (drie veroordelingen), eigenaar van een niet-verzekerd voertuig (één veroordeling), rijden met een niet-ingeschreven voertuig (drie veroordelingen), besturen van een voertuig ondanks een vervallenverklaring van het recht tot sturen. Verweerder motiveert dat het niet de individuele veroordelingen op zich zijn, maar wel het geheel aan overtredingen, in het bijzonder het volgehouden en herhaalde karakter ervan, dat erop wijst dat verzoeker de voorzorgsmaatregelen in het verkeer met de voeten treedt en een potentieel gevaar is voor derden. Uit de opgesomde veroordelingen blijkt een herhaald en volgehouden patroon van het niet naleven van elementaire veiligheidsregels in het verkeer, waardoor verzoeker een openbaar gevaar vormt voor de veiligheid van derden. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker zich, naar alle waarschijnlijkheid, schuldig heeft gemaakt aan nieuwe feiten waardoor hij werd opgesloten in de gevangenis van 26 mei 2023 tot 2 mei 2024. Het weze herhaald dat verzoeker sinds 22 augustus 2025 opnieuw in de gevangenis verblijft. De stelling van verzoeker dat het plegen van criminele feiten dateert van jaren geleden, is aldus niet ernstig.

Zoals verzoeker aangeeft, dient verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing krachtens artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verweerder motiveert dienaangaande als volgt:

“Deze beslissing is wel degelijk ook in evenredigheid met zijn familiale en persoonlijke belang. Het getuigt bezwaarlijk van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin van zich zo te gedragen. Mijnheer heeft zelf een gezin, men zou toch mogen verwachten dat hij zich moet kunnen inleven in het leed dat hij andere gezinnen heeft veroorzaakt of mogelijke het leed dat hij zou kunnen veroorzaken door zijn actueel wederkerend onverantwoordelijke gedrag in het verkeer.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidivisme is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder

nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft: We merken op dat betrokkene ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming verklaarden het Rijk te zijn binnengekomen op 21.11.2000, met andere woorden, iets meer dan 20 jaar geleden. In december 2005 werd het gezin erkend als vluchteling. (Deze beslissing werd voor wat betreft betrokkene opgehouden door het CVGS op 03.04.2020). Betrokkene was op dat ogenblik een minderjarige en had de leeftijd van 14 jaar bijna bereikt. Vooreerst merken we op dat er geen sprake is van een ononderbroken en regelmatig verblijf van bijna 20 jaar, aangezien betrokkene van 16.05.2008 – 11.07.2008; 13.09.2008 – 04.01.2009; 05.02.2010 – 22.01.2013; 06.03.2013 – 12.08.2016; 02.02.2022 – 03.04.2022 en recentelijk nog 26.05.2023 – 02.05.2024 in de gevangenis verbleef, met andere woorden ruim meer dan 7,5 jaar. Hoewel betrokkene gemachtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar, dienen deze periodes van opsluiting te worden beschouwd als een onderbreking van zijn verblijf. Daarnaast merken we op dat het loutere feit dat betrokkene bijna 20 jaar in België verblijft, doch waarvan ruim meer dan 7,5 jaar in de gevangenis en dus op onderbroken en onregelmatige wijze, op zich niet volstaat om van een diepgaande integratie te kunnen spreken. Wel integendeel, het met voeten treden van de stafrechtelijke bepalingen en in herhaling ook van tal van verkeerregels, getuigt expliciet van niet geïntereerd te zijn en deze integratie ook niet na te streven.

Betrokkene verbleef ongeveer 14 jaar in zijn land van herkomst en groeide er dus op, liep er school en werd er opgevoed. Alles wijst er op dat hij zich steeds meer verbonden heeft gevoeld met zijn roots en eigen cultuur dan met België. Uit de beslissing van het CGVS tot opheffing van de vluchtelingenstatus dd. 03.04.2020 blijkt bvb dat betrokkene op 30.11.2018 gehoord werd met behulp van een Russische tolk, wat impliceert dat hij het Russisch nog steeds beter beheerst dan het Nederlands. Uit de vonnissen betreffende de veroordelingen blijkt ook dat hij de feiten waarvoor hij correctioneel werd veroordeeld, pleegde met landgenoten. Betreffende de gepleegde feiten verklaarde hij bij het CGVS dat hij in zijn land zodanig gewend was aan agressie dat agressie voor hem een reflex geworden was. Bovendien blijkt uit voormelde beslissing van het CGVS dat hij nog steeds regelmatige contacten onderhoudt met zijn familie in de Russische Federatie, meer bepaald Tsjetsjenië en op die manier zijn thuisland nog volgt. Ondanks dat langdurig verblijf in België, blijkt betrokkene dus nog steeds heel vertrouwd met de taal, de mentaliteit en de mensen van de regio waar hij opgroeide en kan dus niet zonder meer gesteld worden dat hij beschikt over hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, die sterker zijn dan deze met het land van herkomst. De mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst kan bijgevolg evenmin een beletsel vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is ook niet uiterst jong of bijzonder oud waardoor het nemen van deze beslissing inhumain zou zijn. Hij is 37 jaar, het gaat dus om een volwassen man waarvan ons niet bekend is dat hij enige fysieke of mentale beperking zou hebben. Niets sluit uit dat hij elders, zelfstandig een nieuwe start kan maken.

Wat betreft zijn gezinstoestand haalt de raadsman van betrokkene aan, in een verzoekschrift betreffende een eerdere beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat betrokkene alleen instaat voor de zorg van zijn twee minderjarige kinderen. Er kan worden vastgesteld dat de kinderen, waaronder de referentiepersoon, inderdaad gedomicilieerd zijn op het adres waar betrokkene woonachtig is. Echter, uit het vonnis van De Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde (04.07.2014) blijkt dat het hoofdverblijf van de kinderen door de rechtbank toen bij de moeder van betrokkene (grootmoeder van de kinderen) werd bevolen en de kinderen week om week bij hun moeder mochten verblijven. De rechtbank blijkt vooral de inzet van de grootmoeder te appreciëren en zegt hierover o.a. het volgende 'De rechtbank is zich terdege bewust van het feit dat de kinderen reeds 2 jaar bij de paternale grootmoeder verblijven en dat zij het daar goed stellen, dat zij voldoende liefde en stabiliteit krijgen in het paternaal milieu.' Het ouderlijk gezag wordt gezamenlijk uitgeoefend en de kinderen verblijven tevens om de week bij hun biologische moeder. Deze afspraken betreffende de

kinderen zijn gemaakt op een moment dat betrokkene nog houder was van het verblijfsrecht en in de gevangenis verbleef. De rechtbank stelde expliciet dat slechts een definitieve beslissing zal kunnen worden genomen met betrekking tot de verblijfsregeling van de kinderen eens de vader terug uit de gevangenis is en zich reïntegreerd in de maatschappij.

In het hoorrecht dd. 21.02.2022 en in het interview dd. 09.03.2022, afgenomen tijdens het verblijf van betrokkene in de gevangenis van Antwerpen, verklaarde betrokkene dat er een procedure hangende is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, inzake exclusief ouderschap over zijn beide minderjarige Belgische kinderen en hun inschrijving bij betrokkene. Deze zaak werd op 31.03.2022 ingeleid. Op 05.05.2022 werd een nieuwe uitspraak genomen over de verblijfsregeling van de kinderen. De uitoefening van het ouderlijk gezag is nog steeds gezamenlijk.

Beide kinderen hebben hun vader al eerder moeten missen en werden, ten gevolge zijn gevangenschap, eerder toevertrouwd aan hun grootmoeder en blijkens uit vermeld vonnis, tevens aan de moeder. Ze waren er in goede handen. Uit het samenwonenverslag dd. 27.09.2022, opgesteld door de lokale politie van Knokke-Heist, blijkt dat beide zonen van betrokkene woonachtig zijn in het appartement van hun grootmoeder, de moeder van betrokkene. Beiden lopen weliswaar heen en weer tussen het appartement van hun grootmoeder (waar ze beiden een eigen slaapkamer hebben) en dat van hun vader, gelegen in hetzelfde gebouw, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ze – indien nodig – ook enkel door hun grootmoeder kunnen opgevangen worden. Het belang van de kinderen achten we bijgevolg niet geschaad door deze beslissing net omdat hun ontwikkeling en welbevinden evengoed door de grootmoeder en de moeder kunnen worden gevrijwaard. Betrokkene kan zelf bezwaarlijk als een voorbeeld voor de kinderen worden beschouwd (veroordeeld voor inbraak, afpersing, verboden wapens, verkeersagressie met de kinderen op de achterbank ...).

De kinderen zijn, evenals zijn moeder en ex-echtgenote, houder van de Belgische nationaliteit. Het verblijf van de kinderen in België komt dan ook niet in gedrang. Door gebruik van moderne communicatiemiddelen is een nauwe betrokkenheid bij het dagelijks leven van de kinderen allerminst uitgesloten, alsook kunnen de kinderen begeleid worden om op bezoek te gaan bij hun vader, waardoor betrokkene alsnog zijn vaderschap kan uitoefenen. Zowel zijn moeder als zijn ex-partner zijn van dezelfde origine als betrokkene, ze zijn intussen houders van de Belgische nationaliteit, niets belet hen dus van tijd tot tijd een dergelijk bezoek af te leggen.

De gezinssituatie van betrokkene heeft hem er tot hertoe alvast niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Betrokkene zijn minderjarige kinderen (de referentiepersoon en I. (...) N. (...), geboren op 28.02.2007), waren op het ogenblik van verschillende feiten die aanleiding gaven tot definitieve veroordelingen, reeds geboren. Het stichten van een gezin heeft klaarblijkelijk geen kentering kunnen teweegbrengen in betrokkenes gedrag. Noch de aanwezigheid van zijn ouders en een aantal andere familieleden in België, hebben hem daarvan weerhouden. Het gedrag dat hij stelt getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht.

Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het hoger belang van het kind dient in overweging genomen te worden bij het nemen van deze beslissing. Het hoger belang van het kind is wel een gedeelde verantwoordelijkheid, deze verantwoordelijkheid berust niet exclusief bij de Belgische overheden, in deze de Dienst Vreemdelingenzaken. In eerste instantie moeten de ouders handelen in het belang van hun kinderen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene dat tot op heden heeft gedaan.

Betrokkene verklaart in het reeds aangehaalde hoorrecht dd. 21.02.2022 en in het interview dd. 09.03.2022 tevens dat hij een feitelijke, duurzame relatie onderhoudt met mevr. K. (...) Z. (...). Echter, ook met betrekking tot deze aangehaalde partner kan gesteld worden dat betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Uit niets blijkt dat deze aangehaalde relatie enkel in België kan verdergezet worden. Het feit dat zijn aangehaalde partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen, of dat zij verdere contacten kunnen onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken.

Wat betreft de economische situatie verklaarde betrokkene een eigen koeriersbedrijf te hebben tijdens zijn verhoor bij het CGVS dd. 30.11.2018. In het kader van de samenwonencontrole dd. 27.09.2022 verklaarde betrokkene dat hij op heden werkloos is en een uitkering vanwege het OCMW zou ontvangen. Naar aanleiding van de huidige aanvraag tot verblijf heeft betrokkene niets spontaan voorgelegd betreffende zijn huidige bestaansmiddelen.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Andere belangrijke

opmerkingen dienaangaande werden reeds besproken waar het gaat over de duur van zijn verblijf in België en zijn banden met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn voor het nemen van deze beslissing.

Er is voorts geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor betrokkene om zich terug in Rusland te vestigen. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden in verband waarmee hij erkend werd als vluchteling hebben opgehouden te bestaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen. Het CGVS oordeelde ook dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het concludeerde dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet is.”

Verzoeker wijst erop dat hij meer dan twintig jaar in België verblijft. Hij betoogt dat het gevangenisverblijf van zes en half jaar mee in rekening moet worden gebracht als een regelmatig en ononderbroken verblijf, dat deze lange verblijfsduur in grote mate de integratie uitdrukt, dat de misdrijven die hij vroeger pleegde het gevolg waren van opgelopen oorlogstrauma's in Tsjetsjenië, dat ook Belgen misdrijven plegen en dat het feit dat hij nog Russisch spreekt en familiale contacten heeft, niet belet dat hij in België is geïntegreerd en België als zijn thuisland beschouwt.

Er dient te worden opgemerkt dat de kritiek van verzoeker in grote mate overeenkomt met de kritiek die hij reeds heeft aangevoerd in het kader van zijn beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing van 16 mei 2023, hetgeen heeft geleid tot arrest nr. 294 249 van de Raad. In dit arrest, hetgeen inmiddels gezag van gewijsde toekomt, oordeelde de Raad al eerder dat het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis ook op het Belgisch grondgebied aanwezig was, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker gedurende die zeven en half jaar niet participeerde aan het maatschappelijk leven in België, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat in die periode er een onderbreking is van de integratie. Het motief moet ook worden samen gelezen met de vaststelling dat verzoekers persoonlijke gedrag ook niet getuigt van een diepgaande integratie. Verweerder merkt op dat verzoeker de strafrechtelijke bepalingen veelvuldig met de voeten heeft getreden, hetgeen getuigt van niet geïntegreerd te zijn en deze integratie ook niet na te streven. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker nog steeds heel vertrouwd is met de taal, de mentaliteit en de mensen van de regio in Rusland waar hij opgroeide. Er kan niet worden gesteld dat zijn sociale of culturele banden met de Belgische samenleving sterker zijn dan deze met het land van herkomst. Deze motieven komen de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor.

Waar verzoeker in het kader van de huidige procedure opnieuw aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat de familierechtbank van Oudenaarde bij vonnis van 5 mei 2022 het akkoord tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote bekrachtigde waarbij het hoofdverblijf van de kinderen aan verzoeker werd toegekend, merkt de Raad, net zoals in zijn arrest nr. 294 249, op dat verzoekers verblijf bij het sluiten van het akkoord reeds beëindigd was, dat hij het voorwerp was van een definitief bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Verzoeker wist bij het sluiten van het akkoord dan ook dat hij het gezinsleven met de kinderen – om redenen van openbare orde en veiligheid – niet in België zou kunnen uitoefenen. De bestreden beslissing verwijst naar het vonnis van de familierechtbank te Oudenaarde van 4 juli 2014 waarbij het hoofdverblijf van de kinderen bij de moeder van verzoeker werd bevolen en waarbij de kinderen week om week bij hun moeder mochten verblijven waarbij werd vastgesteld dat bij de grootmoeder sprake was van een stabiele en liefdevolle omgeving. Verzoeker werd gehoord door verweerder op 21 februari 2022 en op 9 maart 2022, waarbij hij verklaarde dat er een nieuwe procedure lopende was voor de familierechtbank, met betrekking tot het exclusief ouderschap. De bestreden beslissing motiveert dat de zaak intussen op 31 maart 2022 werd ingeleid en dat er op 5 mei 2022 een nieuwe uitspraak werd gedaan inzake de verblijfsregeling van de kinderen waarbij de uitoefening van het ouderlijk gezag nog steeds aan beide ouders werd toevertrouwd. Uit het samenwonenverslag van 27 september 2022 blijkt dat de twee kinderen van verzoeker woonachtig zijn in het appartement van hun grootmoeder, de moeder van verzoeker. Verzoeker woonde, tot aan zijn gevangenneming, in hetzelfde gebouw maar dit doet volgens verweerder geen afbreuk aan het feit dat de kinderen enkel door hun grootmoeder opgevangen kunnen worden. Aldus wordt gemotiveerd dat de kinderen niet verplicht zijn het grondgebied te verlaten en dat zij door het gebruik van moderne communicatiemiddelen en begeleide bezoeken contact kunnen houden met hun vader. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Verzoeker voert opnieuw aan dat een afhankelijkheidsonderzoek moest worden gevoerd overeenkomstig het bepaalde in het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2016 in de zaak "K.A.", nr. C-82/16 en het arrest van 5 mei 2022, nr. C-451/19 en C-532/19. Zoals de Raad reeds eerder heeft vastgesteld in zijn arrest nr. 294 249, moet ook hier worden opgemerkt dat deze rechtspraak betrekking heeft op de situatie waarbij het verblijf wordt ontzegd aan het familielid van een statische Unieburger omwille van het feit dat er een inreisverbod van kracht is tegen dat familielid. Deze rechtspraak doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor een lidstaat om het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde, zoals voorzien wordt in artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze jurisprudentie.

Verzoeker hekelt verder dat er geen rekening werd gehouden met zijn duurzame partnerrelatie. De Raad kan verzoeker hierin niet bijtreden nu in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart in het reeds aangehaalde hoorrecht dd. 21.02.2022 en in het interview dd. 09.03.2022 tevens dat hij een feitelijke, duurzame relatie onderhoudt met mevr. K. (...) Z. (...). Echter, ook met betrekking tot deze aangehaalde partner kan gesteld worden dat betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Uit niets blijkt dat deze aangehaalde relatie enkel in België kan verdergezet worden. Het feit dat zijn aangehaalde partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen, of dat zij verdere contacten kunnen onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken."

Verzoeker weerlegt deze motivering niet met enig concreet verweer of toont niet aan waarom dit motief kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet of van de aangehaalde algemene beginselen wordt niet aangetoond.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hetgeen bepaalt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Zoals uit de bovenstaande bespreking is gebleken, bevat de bestreden beslissing ook een afweging van de elementen van het gezinsleven ten opzichte van de openbare orde. Zo wordt vooreerst vastgesteld dat de kinderen tijdens verzoekers verblijf in de gevangenis werden opgevangen en verzorgd door de grootmoeder, waar zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds hun hoofdverblijf hebben, dat zij bij de grootmoeder een veilige en stabiele omgeving hebben, dat het ouderlijk gezag over de kinderen nog steeds aan beide ouders gezamenlijk toekomt en dat de kinderen reeds voorheen periodes zonder hun vader hebben moeten leven. Aldus wordt besloten dat de kinderen niet verplicht worden het grondgebied te verlaten en dat zij op een andere wijze contact kunnen houden met hun vader. Verzoeker geeft aan het hier niet mee eens te zijn, maar daaruit blijkt niet dat, gelet op de motieven van openbare orde en veiligheid en het vrijwaren van de veiligheid van derden, dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN